

Categoria juvenil – Accèssit

Pseudònim: Pierre Loti

Nom: Taisia Janet Retegant

UN MISSATGE, EN LA LLUM CAIENT

Dimecres 7 de setembre de 1707

En l'oceà del nord, navegava un vaixell on vivia una petita família. Una nit, els dos nens tombats en la coberta observaven al cel unes petites llums que es movien. La mare en veure'ls es va acostar a ells i es va tombar, just en aquell moment el nen més jove va preguntar envaït per la curiositat.

–Mare, per què hi ha petites llums que es mouen pel cel?

–Et refereixes a les estrelles caigudes?

–Sí, per què aquestes es mouen i les altres no?

–Segons la llegenda, és perquè les mana la llum.

–Llegenda?

–Sí, hi ha una llegenda poc coneguda per a les estrelles caigudes.

Fa molts anys... El cel era l'enamorat del sol, i per això sempre era clar. No existia ni la foscor ni el dolor. I això va continuar per molts segles, fins que un dia el cel va conèixer la llum. D'on provenia tota aquella claredat que l'il·luminava? El cel es va enamorar perdudament de la llum i el sentiment de la llum era el mateix.

Una vegada que el cel i la llum estaven junts, el sol va decidir descobrir què estava passant. Quan els va trobar junts, no va haver-hi lloc on fugir. El cel va dir al sol:

–Et prometo que passaré la resta dels dies amb tu, però a canvi deixa viure la llum.

Ella va acceptar i el cel va ser separat de la seva estimada, ell ple de foscor va crear la nit. La gent es pensava que això seria per sempre, però després d'un temps ple de foscor, van començar a aparèixer petits punts de llum que queien del cel. Era un missatge de la seva estimada, dient-li que ella seria allí sempre. Llavors, la nit va desaparèixer i va tornar a ser de dia. No va durar massa, perquè va tornar la foscor, però aquesta vegada amb estrelles.

La llegenda diu que a vegades les estrelles cauen del cel per a regalar-li cartes d'amor.

Pierre Loti

Categoria juvenil

Pseudònim: Anonymous

Nom: Irene Negre Hernández

L'ESCOLLIT

Feia una hora que caminava quan el vaig veure. Era allà, al mig del bosc. En només contemplar-lo em vaig quedar meravellat. Era aquell, aquell era l'arbre perfecte. Tenia unes fulles d'un to vermellós tirant cap a marró que et recordava que quasi s'acabava la tardor. Les branques estaven tan ben distribuïdes que semblaven dissenyades pels millors arquitectes. El seu tronc mostrava que ell era tan vell que podria inclús haver existit en alguna llegenda que explicaven als infants.

Vaig decidir apropar-me lentament per poder admirar-lo amb major precisió i delicadesa. En aproximar-me vaig observar que hi havia un petit ecosistema d'animallets i insectes vivint en ell. Vaig seguir amb la mirada una filera de formigues en la qual no podies veure on acabava de tan llarga que era. Amb una mica de temor vaig allargar la mà i vaig acariciar suaument aquell tronc rugós. En aquell moment tots els meus dubtes van desaparèixer, era l'escollit, era l'arbre més perfecte existent.

-L'he trobat!- vaig anunciar amb un to tan emocionat que inclús uns quants ocells van sortir volant.

-És perfecte!- va confirmar amb els ulls il·luminats en Rick, el meu company.

Va engegar la motoserra que portava a la mà i va tallar l'arbre sense pensar-s'ho dues vegades. Per fi tindriem bona llenya per a l'hivern.

Anonymous

Categoria juvenil

Pseudònim: Stuka Bomber

Nom: Jofre Marzábal Palomeque

CRÒNICA D'UN NADÓ

Bon dia. Em dic Jordi, i tinc ni més ni menys que 10 mesos i 8 dies.

En aquests instants, estic estirat (però no pas adormit) al meu llit de bressol al menjador. A l'habitació m'acompanyen la meva mare Clàudia, i una altra dona que no he pogut identificar. Assumeixo que s'ho estan passant bé, no paren de riure.

Tinc un problema important: M'he defecat als bolquers, aproximadament fa 1 minut.

No és massa greu (al cap i a la fi, porto bolquers per algun motiu), però he d'admetre que és incòmode com a mínim.

Arranco a plorar, esperant que vingui la marona i em canviï, però no rebo més que un desolador "Au Jordi, calla d'una vegada!" per part de la dona que, segons diu la llegenda, s'encarrega de mi. Tot i això, no entenc res del que diu, ja que, tal com ja us he mencionat, no tinc ni un any d'edat. Per aquest motiu, insisteixo, plorant més i més fort. Malgrat la persistència dels meus laments, no ve ningú a rescatar-me.

Giro el cap tant com puc, i aprecio que les dues dones han deixat de riure. Ara fan cara de pomes agres, tot i que la seva conversa continua.

"Maleït sia, mare, que no ets capaç d'olorar la meva deposició?", penso, ara ja desesperat. Què puc fer, més enllà de plorar? No gran cosa.

Ja com a últim recurs, començo a picar el cascavell que tinc al bressol, juntament amb totes les meves joguines. Sembla que ha funcionat. Veig com la meva mama Clàudia s'aixeca de taula i camina cap a mi, no amb expressió de preocupació sinó d'irritació. M'aixeca amb els braços i em treu fora el llit, per seguidament fer una ganyota i caminar direcció al lavabo. Finalment.

Stuka Bomber

Categoria juvenil

Pseudònim: Sense paraules

Nom: Hannah Domínguez García

Tot el que no et podré dir

Hola, és estrany escriure el teu nom després de tant de temps, així que no ho faré. Des que em vas deixar, amb tristesa i fúria al cor, no ha succeït gran cosa. El món canvia, és clar, la gent també, ja no soc la mateixa persona que tu tant coneixies. Malauradament, no has volgut tornar a fer-ho.

Tant de bo m'haguessis escoltat quan et parlava. L'orgull i la tossuderia és part de tot humà, però tu et superaves. Això ho odiava.

Odio el teu egoisme, la teva immaduresa, el teu humor ridícul que tant em feia riure, odio com em miraves perquè aconseguies veure'm per dins, odio el teu somriure que feia brillar els meus ulls com dos fanalets en una nit estelada, odio la necessitat de tenir-te a prop i el sentiment que em deixa la teva absència, però sobretot, odio no odlar-te.

També odio el teu silenci, la teva falta de comunicació, la manera de torturar-me amb el dubte.

Preguntes. Preguntes per respondre, preguntes no preguntades, preguntes mai formulades.

Respostes. Respostes per respondre, respostes suposades, respostes buides.

Tant se val; ressentiment, orgull, odi, preguntes no respostes i paraules no parlades. El vent s'ha emportat el "nosaltres". Ara queden rastres de records, records influenciats per la pròpia percepció de les situacions, maldestres records. Com una llegenda que mai se sabrà què hi havia de cert, un dia deixarà de ser explicada, i el "nosaltres", el "tu", se l'haurà emportat el temps.

Finalment, et dic gràcies, i adeu.

Vaig plegar la carta i la vaig deixar al costat dels geranis.

El meu mòbil va començar a vibrar.

-Ja et puc venir a recollir amor?

-Sí, mama, ara ja pots.

-L'has de deixar anar, ho saps, oi?

-Sí mama, ara ja puc.

1r Premi local categoria adults

Pseudònim: Enxamaire

Nom: David Esteve Busquets

El vals d'Onofre Foll

Tot va quedar en silenci quan el director va alçar la batuta vers l'orquestra: 1, 2, 3, 1, 2, 3, 1... La vareta es va enfil·lar i va davallar com un catxalot saltant sobre un mar de glaç i l'explosió va ser extàtica. Tot s'entrebancava i desacompassava amb les anades i vingudes d'aquelles mans aparentment expertes: 1, 2, 3, 1, 2, 3, 1... Les trombes bufaven amb els batecs dels timbals, els vents fusta s'esgargamellaven i el carilló rebentava les seves campanes. Tot clamava per inflar la llegenda d'aquell gran concert: 1, 2, 3, 1, 2, 3, 1... D'enmig de l'exaltació incontrolada, un plor de violí. La batuta es va desinflar subtilment i la tempesta de vents i percussions va encalmar-se mentre aquell grinyol de cordes anava guanyant cos. El director va fixar-hi la vista, sorprès.

La dona somicava sobre un terra de rajoles esquerdades: 1, 2, 3, 1, 2... tenia talls als braços i forats per tot el cos: 1... 1, 2... Un telèfon comunicava al seu costat: 1, 1, 1... Ell se la va mirar, perdut, i va girar-se: res. El gran teatre havia transmutat en una cuina miserable i llòbrega de parets humides. Va abaixar les mans, va fer un esgarip i va deixar caure un ganivet brut de sang, que va picar a destemps a terra: 1, 2... Va ressonar per la cuina una percussió de cops a la porta: 1, 2, 3, 1, 2... Veus de barítons li cridaven que obrís: 1, 2, 1, 2... La premsa esperava excitada la seva reverència final: aneu amb compte, és boig! 1, 2, 3, 1, 2, 3, 1... La porta es va estimbar i tot de clics de càmeres i flaixos el van aplaudir mentre unes mans l'envolaven fins a una glòria delirant.

Enxamaire

1r Premi categoria adults

Pseudònim: Elisenda de Montcada

Nom: Guifré Miquel i Fageda

L'art de la fuga

Quan el pres de la cel·la 36 va rebre el paquet, sabia que el seu destí canviaria. Havia decidit escapar d'aquella gàbia on estava atrapat. La seva parella li havia promès que l'ajudaria des de l'exterior.

En un acte d'amor, li havia enviat, ben embolicat, el que per la forma semblava un llibre. Eren les instruccions per perpetrar una fuga de llegenda, com la d'Alcatraz o la de Pretòria? Seria un pla enrevessat per escapar disfressat de personal de cuina? O potser era el típic fals llibre amb una llima amagada a l'interior per serrar els barrots de la finestra?

Quan va obrir-lo es trobà únicament amb unes partitures. *L'art de la fuga*, de Johann Sebastian Bach. La decepció va ser immensa. El que havia de ser un pla d'escapatòria s'havia convertit en un contrapunt. La fugida major, en un tema menor. En re menor, concretament.

Deu anys més tard, ja complerta la pena i rehabilitat completament, l'expresidiari es guanya la vida com a músic, fent classes en plans d'integració a centres penitenciaris i, de tant en tant, fent algun concert com el d'avui, en què amb el seu quartet de música barroca interpreta fugues de Bach mentre la seva parella l'escolta des de l'última fila.

Pseudònim: Elisenda de Montcada